

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS ... (1770)

Citation: Ewald, Johannes: "ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS ... (1770)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald04val-shoot-workid57991.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS HVILESTED, DEN 18 JUNII 1770 (1770)

O Nat, da ey et Gran gav Gjenskin af den Høye!
Da Godhed ey fandt Støv at hvile ved! - -
O Svælg af Lys, da Herrens Øye
Kun mødte sig i bundløs Evighed!

Ufatteligt! - og Vi! - - - Hvad var vi, før Alfader
Udstrøede Verdnens Sæd - en Haandfuld Gran
Indsprengt med glimrende Monader -
I dette Svælg, der var saa stort, som han? -

Nu svævede hans Aand - nu tålte Magtens Stemmer,
Og Soele Kredse viklede sig ud - -
Nu blev en Jord - - og af dens Gjemmer
Opstod et Støv - OG DETTE LIGNER GUD! -

DEN EVIGE! - - DEN GUD, SOM SOLE-KREDSE PRISE,
FORDI DE HVILE I HANS HØYRE HAAND!
O Tanke, kom at undervise,
Kom at opløfte vor nedslagne Aand! -

Hvor let opsvulme vi, naar i ubrekket Orden,
Held møder os paa Held, og Lyst paa Lyst? -
Hvor let naar Himmelen og Jorden,
Adlyde Vink af Ønsket i vort Bryst? -

Da see vi kun os selv - - men mørke Evigheder,
Da selv vor Jord var ey et Gran endnu! -
Da, naar vor Sjæl bortsank i eder,
Da kom den først Al-Godheds Magt ihu. -

14

Hvor let nedtrykkes vi, naar mørke Himle brøle,
Og Slag i Slag paa alle Sider slaaer? -
Naar Ønske, Haab, og hvad vi føle
I Skjebnen steds en afsagt Fiende faaer? -

Da see vi kun vor Nød - men Evigheders Fader,
Og du som bødst et Støv at ligne dig! -
Hvad Himmel og hvad Skjæbne skader? -
Hvad skrekker den, som er Alfader lig?

O Tanke i Salige, hvis Tab vi nu begræde,
Du fandt dens Trøst, og Vægten af dens Bud;
At tænke paa sit Støv i Glæde -
I Modgang paa sin Lignelse med Gud.

I Jordisk Høyhed nær Gudinderne paa Jorden! -
Hvor stort, at staae ved Siden af SCHULIN! -
I Fryd! - den Mand, hvis Aske Norden
Velsigner; og hans store Sjæl var din! -

Ham værdig nød du da, hvad Ære sielden nyder,
Naturens Sødhed og Alfaders Fred;
Og Frugten af de reene Dyder,

Som kun bestemmer vor Lyksalighed. -

Men Lykkens største Glands formaaede ey at blende
Din Sjæl - Og i din Kreds af Fryd og Pragt
Fandt du dig selv - glad ved at kjende
Dig, din Oprindelse, og Godheds Magt.

Da kom den fæle Skye, og Slaget traf dit Hjerte.
Han døde, den som boede i dit Bryst. -
Nu overiilte dobbelt Smerte
Den Sjæl, som var fortroelig med sin Lyst. -

Dog stod du tryg ved Dyd - og det du aldrig glemte,
Erindring om den større Salighed,
Som Verd'ners Skabere bestemte
Til Støvet, som han vilde lignes ved.

15

Som Klippen svulmer ey ved Middags-Soelens Heede,
Og falder ey skjønt Hav og Himmel slaae,
Saa kan dit Venskab og din Vrede,
O Jord, ey røkke dem, der tænke saa.

Nu glad og tryg i Kreds af evig reene Dyder,
O Salige, forsmaaer du Jordens Lyst
Og Suk - de, som Naturen yder -
Selv Sønnens Graad kan neppe naae dit Bryst.

Du seer ham, ømmeste blant Mødre, fra det høye -
Din Efterladtes Smerte - og du seer
Med salig Vellyst i dit Øye,
At Dyd og Ømhed rundt omkring ham leer.

Saa synker all din Sjæl i evig evig Glæde,
Saa dør dit Øye i Algodheds Magt -
Saa smiler du mod os, som græde
Ved Graven - der, hvor kun dit Støv er lagt.

16